

כל הבשר פרק שמיני חולין

לר א טיי פירא מהל'
מקלות מלכס ב
סוסי' ח'ה פי קפא
ספא א

לר ב טיי פירא מהל'
מקלות מלכס ב
סוסי' ח'ה פי קפא
ספא א

לר ג טיי פירא מהל'
מקלות מלכס ב
סוסי' ח'ה פי קפא
ספא א

לר ד טיי פירא מהל'
מקלות מלכס ב
סוסי' ח'ה פי קפא
ספא א

לחלק וי"ל דה"ק ש"מ אין מומנין על הפירות פירות אין חובה לזמן
על הפירות אפילו כשם שלשה מדלא נהו לו ואין חילוק בפירות
בין ג' לב' והכתי לא ידעין אם יכול לזמן בשנים בפה או בפירות
אפילו בג' או אסור כמ"ד אם רט לזמן אין מומנין אלא מדברך כל
חד וחד לתורה שמע מינה דמלוא

לחלק דאם אחת דמוח לזמן לא
היה מברך כל אחד לעצמו אלא היה
מברך אחד לחצרו ואמר בברך
שאלנו משטו כדי להאריך שנה למקום
ואחתי לא ידעין אלא שבשנים אסור
לומר בברך שאלנו משטו אלא בלא
בברך שמה יכול אחד לברך ולפסור
חצרו אלא מדתניא שנים שישבו מלוא
לחלק ב"ר א ט' אלמא דבשניהם
יודעים לברך חייבים שניהם לברך
וא"ת ומ"ש ברכה דבסוף דכל אחד
מברך לעצמו מברכה דבתחלה דאחד
מברך לטען כדמוכח בריבז מברכין
(ברכות דף נ"ג) גבי תלמודי (דרכ)
ההו יבני קמיה דבר קפרא ואיטו

קמייהו פריגוהו כריבז ודורמסקין ונתן בר קפרא רשות לאחד מהן
לברך ובסוף ח'לד מברכין (שם נ"ג) נתן גבי מוגמר דאחד מברך לכולן ויש
לומר דשאי ברכה דלכתלה שכל אחד מרזיח באתה ברכה שע"ן מותרין לאכול ולהיטות לפיכך מוטריפין לה אכל בסוף שכתב אכלו
לא מוטריפין והא דתמרינן בפרק כ"ד מברכין (שם דף נ"ו) רבן גמליאל וקניס שהו מקובים בעליה ביריחו והביאו לפניהם כוחות
ואכלום ונתן ר"ג רשות לר' עקיבא לברך וקפ"ן וברך ברכה אחת מעין ג' היינו משום דר"ג לטעמיה דתשיב להא כפה דקמיה הסם
כל שהוא מו' המניס רבן גמליאל אומר ג' ברכות ואע"ג דר' עקיבא כרבנן סבירא ליה דאמרי ברכה אחת מעין ג' לא בשביל להאניא
סלם ברך אלא ברך לעצמו בקול רם להודיע להם דהלכה כרבנן ומה שאין אט טהגין עכשיו לברך בתחלה אחד לטען אלא בפה
לחודיה לפי שאין אט קובעים עצמנו להסב על היין ועל הפירות ואפילו גבי פת חנן כביד מברכין (שם דף נ"ג) היין יושבין כל אחד
מברך לעצמו היסב אחד מברך לטען וגבי יין פליגי ההם בגמרא (דף נ"ג) רב ור' יוחנן דרב סבר לא מהניא ליה היסבה ואיכא דאמרי לא
בטיא דבטיא ור' יוחנן אמר מהניא ליה היסבה ומיהו לריך עיון דפטש המנהג משמע דמיירי בברכה דלכתלה ובגמרא משמע דמיירי
בברכה דבטיא וגבי מוגמר רב דאמרי יכול לתמוא אהר דיקן בחד דבריס יתבי דפרך לרב מברייחא ולא היסבין אלא לאו ללמא
ט' משמע דלכ"ע דברכה דלכתלה הוא פשיטא להו דלא בעי היסבה דלא נסתפקו אלא לברכה המון לכתב דכריבו ועוד דלי בברכה
דלכתלה פליגי רב ורבי יוחנן לרב מ"ש יין ממוגמר ואור דאחד מברך לטען וי"ל משום דמוגמר ואור בל להם הגאה בבת אחת אבל
קשה דבהירא חנן ההם בל להם יין לאחר המון אחד מברך לטען ואע"ג דאיכא למימר דשאי ההם דמוגו דמאניא היסבה לפת מהניא
גמי לין דהכי גמי משני ההם כי פריך ליה לרב מברייחא דאורחין מ"מ הוא ליה לאקשויי טפי לרב ממתניין ולשגיי הכי אלא להכי
לא פריך ליה ממתניין דעל כרחק איירי בברכה דמתחלה דומיא דין שבתוך המון אבל ברייתא ע"כ איירי בברכה דבסוף מדבעי
הא פריך זה בברכה דלכתלה לא בעי לאקבועי דוכתא לא בפה ולא בשאר דברים ובברכה דבסוף בעי לאקבועי דוכתא בין בפה
בין בשאר דברים והלכה כרבי יוחנן וי"ל שכל מלוא מלוא דכתלה הוא דפרך לרב מברייחא ולא ממתניין משום דמברייחא
פריך לתרי לשיני דרב ומה שלא נסתפקו תלמודי דרב עד אחר המון לפי שבתחלה לא בלא בבת אחת לנהר דיקן אלא היו מתקבצין
שם ליסע משום בבת אחת וכל אחד שיהיה מניע שם היה יושב ואוכל והיה מברך לעצמו והא דמייתי שם ראייה ממתניין דמיירי בברכה
דלכתלה אע"ג דברכה המון בשנים מלוא לחלק וכתחלה אחד מברך לחצרו מ"מ מייתי ראייה דכי אמרי יגויל ויגויל נהנהו בדוכתא
פלוני כהיסבה דמיה ואי קביעות וכלל מקום שהאחד מברך לטען בין ברכה ראשונה בין ברכה אחרונה אין מברך אחד לטען עד
דקביעי : וברך דבר שחולץ בטבילה חולץ ידים לחולין : הקשה רב ר' אברהם בן הרב ר' משה דכתוספתא דמקואות תניא
בפרק א' כל החולץ בכלים חולץ גדרה וברך בשעת טבילה ובחולין אין חולצין והכא קאמר דחולצין וי"ל דהכל איירי לאכילה כדמוכח
סליה שמעתא והחמירו באכילה כמו בטבילה והתם בביעה ואיירי אף בחולין שגששו על טהרת תרומה דלא החמירו ולריך לזיזר בשעת
טבילה משני וצ"ק שחתה הפירון דחולצין בטבילה כדחתן במסכת מקואות (פ"ט מ"ג) וכל דבר שחולץ בטבילה לריך כמו כן לזיזר בטבילה
לאכילה אבל במיעוט שאינו מקפיד אין לחוש דבטבילה גמי חוץ כדאמרינן בפרק דעירובין (דף ד') : אמר רב עד כאן לחולין
עד כאן לתרומה-דקתני בברייתא לחולין עד הפרק לתרומה עד הפרק כו' והא מראה רב בידי ופירש בקונטרס דעד הפרק לחולין הוא פרק
ב' שבאמצע אלבעות ולתרומה עד הפרק שבגב היד ובקדוש ידים עד הפרק העליון מקום חצור היד והורוע ולא רלה לפרש בקונטרס
דפרק דחולין הוא פרק הראשון שבראש האלבעות לפי שאיט שיהו בכל האלבעות כמו בחגול אבל פרק האמצעי שיהו בטלסל ובחולין
אמר דפרק דחולין ותרומה שוין לתומרא ולא פליג אברייתא אלא משום דכהן הוא ורגיל בתרומה לכך החמיר על עצמו להרגיל אף
בחולין אבל לרב ששק קשה דאמר עד כאן בין לחולין בין לתרומה לקולא וי"ל דרב ששה מפרש הברייתא בפרק הראשון שבראש אלבעות
לחולין ושני לתרומה שהוא פרק אמצעי ולא להקל על הברייתא קאמר אלא דהרוב ושמואל דאמרי דפרק דתרומה הוא מקום חצור חבור אלבעות
ותפיסה היד ור"ת פירש ע"כ לחולין פרק ראשון כמו "שפירש רב ששה ולפירוש זה קשה ברייתא לרב ששה דלפירושן לריך לומר לרבך ששה
דחולין ותרומה בפרק ראשון לקולא ומיהו יש לדמות דלשמואל לתומרא היינו פרק שבגב היד כמו קדוש ידים ובא רב ששה להקל משמואל אבל
אין לפרש כמו שפירש רב ר' אברהם דחולין עד פרק שלישי דאלבעות ולתרומה כל פיסת היד פירוש עד הקנה ולקדוש ידים עד העלילה
שקורין קד"ל בלג"ו והביא ראייה מספר הזהיר שכתוב שם אמר שמואל לחולין כל היד ופי' אפטר לומר כן מדתניא בפרק האומר מקולי עלי
(פרכין י"ג) משקל ידי ומשקל רגלי עלי ר' יהודה אומר ממלא אדם חבית ומכניס ידו עד העליל וברגל עד הארטיבזה ופריך וביד עד העליל
ורמינהו קדוש ידים ורגלים במקדש עד הפרק ומשני דארייתא עד הפרק בנדריים הלך אחר לשון בני אדם אלמא אין קדוש ידים עד העליל
ומיהו יתכן פירושו לפי מה שמפרש שם דעליל היינו אישיל"א והוא בית השחי מקום חצור הרצוע והכחף וכן פירש בקונטרס בפרק הרצוע (קמ"ן
ק"ה) אבל קשה לר"ת דאמר בזבחים (דף י"ג) ולא יתגרו בזיע אין חוצרין במקום שמויעין לא למטה ממתניהם ולא למעלה מאנליהם אלא
כנגד אצילי ידיהם והיינו כנגד קד"ל שש דרך לחגור דאי במקום שחי ארבעה הוא מקום יזעה יותר ועוד דמה שחולץ לומר ולא למעלה
דלמעלה היו יוצר ואין יתגרו שם ועוד דבערבין (דף י"ג) קאמר בר עד העליל וברגל עד הארטיבזה משמע דעליל בצלעו היד כמו
הארטיבזה בצלעו הרגל ועוד דבאהלות (פ"א מ"ח) כשמונה רמ"ח אברים קתני ל' בפיסת היד ששה בכל אלבע שנים בקנה בפרק
אחד ברצוע וארבעה בכתף משמע דמרפק הוא קד"ל שכן הוא הסדר ומרפק ועליל הכל אחד דהא בערבין (דף י"ג) קתני ר' יהודה
במתניין והתם חכמים ודו עד מרפק ותרגום כל אצילי ידים דחוקאל (ל' כ) מרשקו ידיו ואין לפרש דקדוש ידים הוא עד בית השחי דהייט
עד הכחף דהא פריך בערבין ודארייתא עד הפרק והא גבי תפילין כתיב ירך ותי דבי מנשה ירך זו קיבורת ומשני דארייתא קיבורת
כו' קדוש ידים ורגלים הלכתא גמרי לה משמע דפרק דקדוש ידים ורגלים אין מניע עד קיבורת וקיבורת מפרש רביט חס קיבורת
בשר שבורע כמו (ב"ב דף ה') קיבורת דהיינו שהוא לשון קבלת תמיים : וברך ר"ת ארבע ידים שחריה ומתנה ענין כל היום : ה"ה
דאמרינן בערבי פסחים (דף ק"ז) הנוטל ידיו לא יקדש משום דקדוש מפסיק בין נטילת ידים לטעוה ואמר בפרק אלו דברים (ב"ב
ד"ה) דאמרינן מומנין כוס וחל"ב טעלין משום דהיכף לנטילת ידים טעוה והשתא הא מועיל תנאי אפילו כל היום ואומר ר"ת דגמי מילי כשמתנה
שחריה ועוד וי"ל דאע"ג דמעיל תנאי לרב אף שלא בלעת הדחק היינו אס' אין מים בסומך לו אי גמי יש לו ולריך לדברים אחרים :

עד הפרק *קדוש ידים ורגלים במקדש
עד הפרק *כל דבר שחוצין בטבילה
בגוף חוצין בנטילת ידים לחולין *ובקדוש
ידים ורגלים במקדש *אמר רב עקיבא
לחולין עד כאן לתרומה ושמואל
אמר עד
כאן בין לחולין בין לתרומה לחומר
אמר רב עקיבא אמר רב לחולין בין
לתרומה לקולא, אמר רב הרי"א היה קאימנא קמיה רבבי אמר ואמר
עד כאן בין לחולין בין לתרומה לחומר ולא תימא רבי אמר משום
דכהן הוא דהא רבי מיישא ר' בריה רבבי יהושע בן לוי הוא-לויאי
ואמר עד כאן בין לחולין בין לתרומה לחומר, אמר רב נטול אדם
את שתי ידיו שחריה ומתנה עליהן כל היום כולו, אמר רב רבי אבינא לבני
פקהא

עב הפרק השני שבאמצע אלבעות דכיון דתמוס סך תרומה בעלמא
הוא, רצו אס' נעל כמה שנגע במחלל דהייט ראשי אלבעות :
לפתומה עד הפרק : פרק השלישי הוא בגב היד : קדוש ידים ורגלים :
מן הכיור : עד הפרק : העליון מקום חצור היד והורוע : עד כאן
לחולין : מראה היה בידי כמו שפירשה :
ושמואל חכמי : פרק החולין והתרומה
שוין ולתומרא בפרק השלישי הוא
שבגב היד : משום דכהן הוא :
ורגיל בתרומה לפיכך החמיר על
עצמו להרגיל אף בחולין כן כדי
שיהא רגיל בה : ומתנה : לאכילה
ובגבד שיהי מלגטפס ומלגמאס :

[מכין י"ג סוסתא
דיום פ"ג]

רבינו גרשום
לפירוש (ו' ח"א) פליג
דרכי נוסף דאמר רב חסין
כו' כלומר דאפי' רוצה
לפירושיו לא שבקנוליה
לחולין עד לפירוש עד פרק
דחולין של אבשות :
לתרומה עד פרק שני
לקדוש ידים ורגלים
במקדש עד לפירוש שלישי
עד כאן לחולין כלומר
עד פרק ראשון לחולין
עד פרק שני לתרומה :
(ל) ושמואל דאמר ע"כ בין
לחולין ובין לתרומה
לקולא : כלומר עד פרק
ראשון : לתרומה : עד
פרק שלישי : לבני
פקהא

(ה) ללארם וי"ל דרב ששה
דאמר וכו' ואמנם לאשר
דכ"ט פ"ג גומע דבריו
שמואל בין לפתום
לקולא .

י"ל שאריית לרב ששה
מח"ס

לר א טיי פירא מהל'
מקלות מלכס ב
סוסי' ח'ה פי קפא
ספא א

לר ב טיי פירא מהל'
מקלות מלכס ב
סוסי' ח'ה פי קפא
ספא א

לר ג טיי פירא מהל'
מקלות מלכס ב
סוסי' ח'ה פי קפא
ספא א

לר ד טיי פירא מהל'
מקלות מלכס ב
סוסי' ח'ה פי קפא
ספא א

לר ה טיי פירא מהל'
מקלות מלכס ב
סוסי' ח'ה פי קפא
ספא א

לר ו טיי פירא מהל'
מקלות מלכס ב
סוסי' ח'ה פי קפא
ספא א

לר ז טיי פירא מהל'
מקלות מלכס ב
סוסי' ח'ה פי קפא
ספא א

לר ח טיי פירא מהל'
מקלות מלכס ב
סוסי' ח'ה פי קפא
ספא א

לר ט טיי פירא מהל'
מקלות מלכס ב
סוסי' ח'ה פי קפא
ספא א